

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Броя 2 лв. Год. абонаментъ 20 лв. Излиза ежемесечно. Редакция и администрация въ клуба — Варна, ул. „6 Септемврий“ № 33. Обявления се приематъ по споразумѣние. Броя 2 лв.

Партизанщината.

Никой разуменъ и свѣстенъ гражданинъ не може да отрече прискрѣбния фактъ, че стопанската ни община е потънала въ дълбокото и вонѣщото блато на партизанщината. Никой не може да отрече, че една отъ многото причини е и тая нечиста партизанщина, която е докарала тая община до това плачевно и окаяно положение да бжде движуещъ трупъ, около който, *особенно сега*, се мъркатъ лица, дошли отъ нѣкои краища на балканския полуостровъ, лица—егоисти, съ алчни попълзновения, съ дребнави смѣтки и съ болнави амбиции! . . . Печална действителност! Велико унижение е за кореннитѣ варненски жители и за всички други граждани, да позволят да се предаде ржководството на стопанската ни община на долнопробни партизани, нѣмащи въ себе си достатъчно умѣние и подготовка, достатъчно сила за да се издигнатъ надъ дребнавото партизанство и да се отдадатъ всецѣло на общото дѣло — извеждане стопанската ни община отъ това забатачено и хаотично положение! Какво добро може да очаквате отъ такова мизерно партизанство и отвратителна демагогия? Нищо добро! Нищо трайно! Догдето тя не се пречисти отъ микробитѣ на отровна партизанщина и демагогия; до гдето на чело на ржководството сѣдбинитѣ ѝ не се поставятъ лица, милѣющи за своя роденъ градъ, безкористни, честни, до тогава гражданството не може да очаква свѣтло бжджше на общината ни.

Миналото е задъ насъ и нека извлечемъ поука отъ него, настоящето е предъ насъ, уви печално и незавидно!

Следъ всичко това, което стопанската ни община е преживяла и преживява, всѣки би ималъ право да очаква, че едно *отрезвление* ще настѣпи у гражданството, че последното нѣма да се подаде на измама, на заблуждение, на демагогска проповѣдь и ще даде друга посока на работитѣ, като повѣри управлението на стопанската ни община въ ржцетѣ на лица, които сѣ чисти и незаосегнати отъ злобния и бѣсния партизански духъ, въ лицето на кореннитѣ жители, милѣющи за спасение стопанството си отъ окончателна гибелъ, за на

предъка му въ всѣко отношение, а не едностранчиво, и за свѣтло бжджте! Нека гражданинътъ съзнае, че кореннитѣ жители сѣ въ правъ пжтъ, виждайки дѣлата, похватитѣ, приемиитѣ на управляющето партизанство по стопанскитѣ общински работи! Нека гражданството сѣди!

Време е вече да съзнаятъ всички, че това унижение на кореннитѣ жители трѣбва да има край, като се сплотятъ подъ знамето на „Варненски Коренякъ“ и ратуватъ за осъществяване идеала — управлението на стопанската ни община отъ корени жители! Ние

Жено Ив. Жековъ.

ОДЕССУСЪ

(Стара Варна)

Исторически данни.

(10)

При пристигането си въ гр. Варна, ключовете на града сѣ били предани на Владислава III. Той веднага е разпоредилъ всичко, което трѣбвало и наредилъ, щото всички да сѣ на шрекъ за въ всѣки случай. Той свикалъ воененъ съветъ за обмислюване плана на военнитѣ действия. Военнолюбивиятъ Цезарини предложилъ да се укрепятъ временно до пристигането на флотата. Това мнение било подкрепено отъ другитѣ епископи и унгарски голѣмци. Янко Гунияди е възразилъ, че ако мнението на кардинала Цезарини се възприеме, турцитѣ ще се насърчатъ, приемайки малочислеността на християнската армия и последната отъ бездействие ще изгуби въра въ силата си и въ правотата на своя походъ. Побѣда се печели съ инициатива и бързина, съ силни движения. Укрепяването обезкуражава армията. Не трѣбва да се очаква флотата, защото войницитѣ—моряци, можали да служатъ въ нѣкаква операция по сухо до толкова, колкото конницитѣ по море. Мнението на Гунияди е наддѣляло, и всички се съгласили, щото да не се дава почивка на неприятеля, а да го нападнатъ веднага. Следъ това решение на военния съветъ, Владиславъ е далъ нареждане за военнитѣ действия. Споредъ историчитѣ, християнската войска, подъ главната команда на Янко Гунияди, се наредила въ боевъ редъ, както следва:

1. На лѣвото крило били власитѣ съ петъ унгарски легиони, защитено отъ езерото.

2. На дѣсното крило, къмъ града, били всички останали унгарски сили съ своето черно знаме, подъ командата на кардиналъ Цезарини.

3. Въ центра на цѣлата боева линия се намиралъ кралъ Владиславъ съ своитѣ тѣлохранители — унгарци, поляци и наемници отъ 500 конници, раздѣлени на две групи, отъ които едната съ знамето на краля, носено

зовемъ всички, безъ огледъ на партийна принадлежностъ, да влѣзатъ въ редоветѣ ни, да се очистятъ отъ партизанщина, демагогия, егоизъмъ и се предадатъ всецѣло на работа, на борба за достижение високата задача и цѣль, на която сме посвѣтени — спасението на стопанството ни отъ тинята, въ която лежи!

Нека си подадемъ всички ржка и съ взаимни усилия да го избавимъ отъ това унижително робство — партизанщината, веднажъ за винаги. Това трѣбва да стане, защото това е нуждата и копнежътъ на цѣлото гражданство, което е запазило своята умствена и душевна независимост!

Дим. Ивановъ.

силна зловѣща буря е настанала, която е разпокжсала всичкитѣ знамена на унгарцитѣ. Това не попречило на Янко Гунияди да нападне лѣвото неприятелско крило и да го разпрѣсне. Същевременно, отъ друга страна, и лѣвото християнско крило нападнало дѣсното неприятелско крило, като сполучилъ да го разбие и съ голи шашки да мине презъ неприятелския лагеръ и да стигне чакъ до мѣстото, гдето се намиралъ Султанъ Мурадъ. Власитѣ, възползувани отъ това поражение, се вмъкнали презъ разбититѣ неприятелски редове и се намѣрили на тила изотзадъ султановата позиция при багажа и камилитѣ.

Настѣпила критическа минута за Султанъ Мурадъ, който билъ разочарованъ отъ своята войска, и слисанъ, отчаянъ отъ геройскитѣ подвизи на християнитѣ. Той се приготвилъ да отсѣпи за да се спаси. Но отблѣснатиятъ отъ храбрия Янко Гунияди Караджа-пашовия флангъ не билъ се разпрѣсналъ, а се е оттегилъ въ порядъкъ и се съсредоточилъ къмъ центра, гдето се намиралъ Султанътъ съ своитѣ яничари. Караджа-паша, като видѣлъ колебанието на Султана, осмѣлилъ се да се обърне къмъ него и му казалъ: „Господарю, не оставяй войската си; падни, ако е нужно, но падни славно!“

Султанътъ се насърчилъ отъ тия думи и да окуражи яничаритѣ и другитѣ, които сѣ били около него, вдигналъ ржцетѣ си къмъ небето и извикалъ: „Ако Ти си действително Богъ, както твърдятъ християнитѣ, накажи ги за клетвонарушението“. Действително, тия Султанови думи сполучили да възпламенятъ яничаритѣ и да изтраятъ силнитѣ и люти нападения на християнската войска. Султанътъ не само се е позовалъ на Исуса, но се е сбърналъ къмъ своя пророкъ, съ съкрушено сърдце и вдигнати къмъ небето очи. Около него юначнитѣ яничари въ двойни редове образували каре и съ голи остри ками въ ржце, чакали нетърпеливо нападитѣ на християнитѣ. Въ това време кралъ Владиславъ напусналъ позицията си, трѣгналъ съ конницата си и се отзовалъ въ тила до камилитѣ, които внушили страхъ на конетѣ. Гунияди срещналъ тука краля и го помолилъ да се върне на позицията си, да прибере войската си, докато още е имало време, и да не го напуца безъ негово знание и да не напада неприятеля лично, защото той е билъ нуженъ не само за Полша, но и за цѣла Европа. Кралътъ наистина се върналъ на позицията си.

Свитата му, обаче, която се е състояла отъ поляци, съ завистливо око глѣдали на чуднитѣ подвизи на храбрия унгарецъ Янко Гунияди и уплата сѣщо отъ умраза къмъ унгарцитѣ, почнала да наклеветява Гунияди, че искалъ той да се очичи съ ореола на славата, съ поражението на турцитѣ, че той е билъ единъ надменикъ, пустославенъ човѣкъ, който давалъ заповѣди на краля какво да върши, вмѣсто да ги поучава. Кавалерията на Владислава, подъ водачеството на Гунияди, извършила чудеса: разпрѣснала е турскитѣ спахи, но пѣхотата — повечето яничери — била главната

Преди да се почнало сражението на 10 ноемврий 1444 г., ненаданно

Най-старитѣ монети сж отъ първия типъ. които се почватъ отъ IV вѣкъ пр. Христа, инакъ монетитѣ на първитѣ два типа сж едновременно.

Въ настоящата статия ще разгледаме монетитѣ отъ *кралския типъ* на гр. Одессусъ.

За сношенията на гр. Одессусъ съ македонскитѣ крале Филипа II и Александра Велики и съ краля Лизимаха сж запазени незначителни сведения. Гр. Одессусъ е ималъ първъ конфликтъ съ Филипа II въ 341 год. пр. Христа, но той се изравнилъ съ вдигае на обсадата на града безъ бой и съ сключване на договоръ между дветѣ страни. Съ Александра Велики градътъ е билъ винаги въ добри отношения. Въ времето на Лизимаха градътъ се е присъединилъ къмъ възстанието на гражданитѣ на гр. Калатисъ (сегашниятъ градъ Манкалиа въ Добруджа) противъ Лизимаха, но скоро е билъ принуденъ да се предаде и, следъ това, е билъ напълно завладянъ. Отъ чуждата властъ градътъ се е освободилъ следъ смъртта на Лизимаха въ 281 г. пр. Хр. и тогава се почва развоа на града, който става най-важното пристанище на северъ отъ Балкана. Понеже монетитѣ на Александра Велики и Лизимаха сж имали добро име и най-големо употрѣбение въ търговията, а особено между народитѣ, които сж населявали источната частъ на Балканския Полуостровъ, то гр. Варна (и гр. Месемврия) сж намѣрили за практично да сечатъ монети отъ сжщия типъ още дълго време следъ смъртта на двамата крале.

За да бжде представенъ гр. Одессусъ върху тия монети отъ чуждия типъ, прибавенъ е къмъ образа върху опако то на монетата, образъ на обрната амфора (стомна съ остро дъно) — емблема на града — която се среща и върху монетитѣ отъ собственъ типъ на града до образа на лежащия великъ богъ, или монограма на града. Монограмата на града първоначално е имала форма на буква „О“, вжтре съ буква Δ и отпосле, други по-сложни форми.

Върху нѣкои монети се среща на лицето и глава на понтийския кралъ Митрадатъ, което показва, че гр. Одессусъ е билъ въ съюзнически отношения съ този кралъ.

Монетитѣ отъ кралския типъ принадлежатъ на III-то, II-ро и I-во столѣтия и изчезватъ около 50 година пр. Хр., и затова могатъ да се разделятъ на три групи. Монетитѣ сж сребърни тетрадрахми и рѣдко златни статери.

Върху монетитѣ се срещатъ на опако то имъ имената на монетарни чиновници въ съкращение и неможе още да се определи каква длъжностъ сж занимавали тия чиновници, но нѣма съмнение, че тѣхната длъжностъ е била една отъ високитѣ длъжности въ града, каквато е била и длъжността на жрецитѣ на великия богъ. Чиновницитѣ сж били избрани измежду първитѣ фамилии въ града. Отъ първия вѣкъ пр. Хр. е известенъ единъ списъкъ на жрецитѣ на великия богъ, който може да послужи за обяснение на съкратенитѣ имена.

Кралскитѣ монети на града.

1. Отъ третия вѣкъ пр. Хр.

На лицето на монетата е изобразена глава безъ брада съ лъвска кожа на бога Херакла съ надписъ: ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ.

На опако то; Зевсъ брадатъ седящъ на лѣво върху престолъ. въ дѣсната си ржка държи орелъ, а въ лѣвата — жезълъ, до него се среща и амфора съ отворъ обрната на лѣво или надолу. Монограмата на града е сама или още съ друга монограма.

Има само сребърни тетрадрахми съ тегло 16.5—17.1 гр. и диаметъръ 26—28 мм.

(Следва.)

Защо ни игнорирате?

Не веднъжъ е изтъкванъ въ колонитѣ на вестника ни, че дружеството „Варненски кореняк“, е чуждо отъ всѣкаква партизанщина. Неговата задача е да работи въ культурно, просвѣтно, икономическо и благотворително отношение между своитѣ членове, да вдъхне въ тѣхъ съзнанието да обичатъ своя роденъ градъ, да се борятъ съ всички законни сръдства за издигането на града въ търговско-промишлено отношение, да се предпочитатъ на работа мѣстнитѣ варненски жители предъ пришелцитѣ, които, благодарение на партизанщината у насъ, се настаняватъ на работа, като отниматъ залька отъ беднитѣ варненски жители, едни родени, а други отдавна настанени и расли въ града, а тѣнатъ днесъ въ мизерия и беднотия.

Тая благородна задача, която преследва „Варненски Кореняк“ отдавна почна да се съзнава отъ съзнателното гражданство и ние виждаме, че членоветѣ му постепенно се увеличаватъ. Това не може да не радва дружеството ни, което полага грижи и старания да оправдае своето сществуване.

Но не можемъ да не изкажемъ и голѣмата си скърбъ, когато дружеството се игнорира отъ известни въ града ни фактори. Така напримеръ: състояха се две събрания. Едно противъ хазартнитѣ игри, друго за организиране благотворителността въ града. Въ тия събрания бѣха канени представители на учреждения, заведения, братства, организации, но не и нашето дружество. Дали това опущение е направено съзнателно или не, това не знаемъ. Въ всѣки случай ние констатираме само печалния фактъ. Надеваме се, че за въ бждаще тая грѣшка нѣма да се повтори.

Въпрѣки, обаче, на това, „Варненски Кореняк“ даде въ своитѣ колони *позиа* къмъ господа народнитѣ прѣдставители противъ хазартнитѣ игри, дружеството само организира благотворителността, по случай Рождественскитѣ празници, въпреки своитѣ още оскѣдни сръдства, да издържа двама ученика въ безплатнитѣ трапезарии и още двама, които ще издържа члена на дружеството Пантелей Зенгиновъ.

Всичко това е единъ малкъ активъ за дейността на „Варненски Кореняк“. Надѣваме се, че съзнателното варненско гражданство, високо ще прецени благороднитѣ задачи на дружеството и ще му даде своята подкрепа за да изпълни единъ дългъ, къмъ красивата Варна, която, злата сждба е лишила отъ ония блага, която тя имаше по-рано.

„Фатално решение“.

Рѣшението, което общинския съветъ взема преди нѣколко дни за уничтожение *принудителното* пласиране на театралнитѣ марки, се нарече „фатално“ отъ оня, който по закона е натоваренъ да изпълнява рѣшенията на съвѣта. Ние не се удивляваме на смѣлостта на тоя да окачествява рѣшението на съвѣта съ подобна дума, защото е познатъ на гражданството „фатално“ е било тоя рѣшение, защото било покушение сръщу „хубавото и свѣтло дѣло“ за доизграждане театъра. Създаването на тия фондови марки и принудителното пласиране е дѣло на единъ граждански комитетъ, за съставянieto на който ще премълчимъ за да не оскърбимъ личности. Никой не е противъ фондовитѣ марки, никой не е противъ пласирането имъ, но възмутителното и осждителното е това, че съ *принуждение* се пласиратъ. Оставете свободно пласирането, оставете на *съзнанието* на гражданството да купува фондови марки. Кой *законъ* е далъ право на тоя комитетъ да създава *данъци*? Известно е, че само съ законъ се налагатъ данъци. Рѣшението на комитета и неговото изпълнение отъ общинската властъ е актъ на неправомѣр-

ностъ, на незаконие! Ако до сега се е търпѣла тая неправомѣрностъ отъ гражданството, това не значи, че ще може тоза положение да се продължи. Настъжило е *съзнанието* у всички, че тоя данѣкъ трѣбва да се дава доброволно, а не принудително. Насилието всѣкога има край. Рѣшението на съвѣта е похвално дѣло, защото изразява съзнанието, волята на варненското гражданство. Нима защитницитѣ на принудителността, на насилието, не *съзнаватъ* ли, че тоя положение не може да се продължи за изнудване на бѣднитѣ, работницитѣ и общинскитѣ нещастни, непоковарени служители? Ако малкия общ. служителъ плаща отъ ежемесечната си заплата за фонда, ако той отдѣля отъ скромната си заплата известна сума всѣки месецъ, то защо тая мѣрка не се прилага на голѣмцитѣ. Низинитѣ нека плащатъ, върховетѣ сж на високо и сж недосягаеми. Никой не е противникъ на театралното дѣло и всѣки ще даде сждѣствието си, *стига да нѣма принуждение, да нѣма изнудване*. Съвѣтътъ съ рѣшението си не води борба противокултурна, а води борба правомѣрна противъ принуждение, противъ изнудване. Това е, както казахме, израза на напластено възмушение, негодувание у съзнателното гражданство.

Общинскиятъ съвѣтъ, а не нѣколко лица, не може да бжде „заинтересованъ“ въ тоя въпросъ, „потикнатъ“ отъ личенъ интересъ на нѣкои личности“, защото въ съвѣта се намиратъ лица, близки до тия личности и щѣха да гласуватъ съ всички други съвѣтници противъ незаконието. Това е мръсна клевета отъ защитницитѣ на незаконието за да могатъ да оправдаятъ своето безсилие и своята демагогия.

Ние ратуваме за законостъ; ние сме противъ безправието, противъ насилието, ние сме противъ демагогията, ние сме противъ шарлатанството, отъ кждето и да иде то, и не ще престанемъ да бичуваме своеволята на лица, които искатъ да натрапятъ неправомѣрни актове на гражданството.

Хр. Димовъ.

Ж. Ив. Жековъ

Преди 56 години.

Случайно ни се падна на ржка единъ важенъ исторически документъ, който служи като приносъ на историята на българското възраждане въ гр. Варна. Тоя документъ сме предали на мѣстното археологическо дружество и носи дата 23 февруари 1872 г. Тоя документъ е подписанъ отъ тридесетъ единъ членъ на българската община. Той е едно условително между Янаки Жековъ отъ една страна и тия членове, съ което първия е избранъ за общински съкровищникъ отъ 23 февруари 1872 до 23 февруари 1873 год. подъ известни условия, а най-главното условие е, щото „църковнитѣ епитропи, писарѣтъ, вулоздателтъ и сѣкый другий що събира пари за църквжтъ и училището ни, всякий отдѣлно е длъженъ направо на съкровищникътъ да ги занаса, като вземе разписка отъ писаря, която ще подпише съкровищникътъ“.

„Всички български членове търговци и еснафи въ града Варнж, които сж подписвамы саморжчно и давамы настоящето на съкровищника, сръщу което ни дава сжщия друго едно подобно, които да служатъ тамъ гдѣто нужда стане и за увѣрене.“

Членоветѣ и жителитѣ на Варненскжтъ Българскж общинж:

Андонъ Нидѣлковъ, Яни Прамата-роглу, Ангелъ Георгиевичъ, В. Христовъ, Райко Николовъ, Шонтовъ, Константинъ Гроздановъ, Ник. Ангеловъ, Я. К. Славчевъ, Христо Ивановъ, Петаръ Ивановъ, Танасъ Добревъ, Калчу Констандиновъ, П. Д. Меджиделиевъ, Петръ Радювъ, Киро Патриковъ, Георги Михувъ, Стоянъ Николовъ, Боню Василевъ, Ради Трифоновъ, Петръ Стояновъ, Тодоръ Тасчи, Трифонъ Драгиевъ, Добри

Костовъ, Стоянъ Карапеноглу, Стоянъ Костандиновъ, С. Димитровъ, х. Стефанъ х. Василевъ, Недю Василевъ, Иванъ Певтичевъ, Тома Тодоровъ.

Тия българи, варненски граждани сж подписали тоя документъ, който носи и печатъ кржгълъ съ съдържание околорѣстъ: „Печ. чърков—български“, и въ средата на турски: „Варна, Муарифъ Клисеси“.

Обичаятъ

да се украсяватъ ковчезитѣ и гробоветѣ на мъртавецитѣ съ цвѣтя.

Този обичай е чисто езически. Язичеството въобще се състои въ обоготворение на видимата природа и отъ тукъ произлиза тѣсната свръзка между човѣка и растителното царство. Да се дойде до такава мисълъ, твърде много е способствувало съдството, което сществува между живота на човѣка съ оня на растенията. Последнитѣ иматъ семе (зародишъ), въ който се съдържа животъ, щомъ намѣри благоприятна почва. То никне, постепенно расте, възмъжава и цвѣти, дава плодъ, почва да отслабва, и, най-после, умира. Подобно сравнение между човѣка и растенията намираме и въ св. Писание. Така човѣкътъ се сравнява ту съ трѣва (Пс. 89:6; Ис. 40:6; 51:12), ту съ полско цвѣте (Пс. 102:15; I Петр. 1:24).

Християнската религия, която учи за безсмъртието на човѣшкия духъ, която е присъща идея и на всички естествени религии, възприела тоя обичай, като най-изразително символично средство за изразяване идеята на безсмъртието. Наистина, че въ църковнитѣ постановления нигде не се срещатъ указания за тоя обичай, да се украсяватъ ковчезитѣ и гробоветѣ на мъртавецитѣ съ цвѣтя, обаче той е намѣрилъ голѣмо приложение и разпространение първоначално въ Западната Църква, отъ която е преминалъ и въ Източната. За тоя обичай споменаватъ Св. Амвросий Медиоланский въ речѣта си по случай смъртта на Императора Валентиниана II (390 г.), св. Григорий Богословъ (329—390 г.) при надгробното слова на Кесария, св. Григорий Турски (540—595), който упоменава, че въ негово време подъ тѣлата на умрѣлитѣ се постилали лаврови листа и др.

Най-употрѣбителнитѣ растения, въ случая, сж били ония, които кржгла година сж вѣчно зелени. Напр.: борѣтъ, елхата, чимширѣтъ, кипарисѣтъ и др. Вѣчно зелениятъ имъ цвѣтъ символизира човѣшкия животъ, който не се прекращава съ смъртта и, бждащето възкресение.

Възкресението на И. Христа въ древно-християнската символика, въ първитѣ три вѣка, се изобразявала въ видъ на кръстъ, обкржженъ съ лавровъ венецъ. При тържественото влизане на И. Христа въ Иерусалимъ, като Царъ, народътъ Го е посрещналъ съ палмови клончета въ ржце (Иоан. 12:13). Споредъ обяснението на Тертулиана, Оригена, Св. Амвросия Медиолански и Св. Григория Богослова, палмата означава „награда на побѣда“. Въ Откровението на Св. Иоанна Богослова *м ж ч е н и ц и т ѣ*, които сж уютоили въ борбата съ езичеството, явяватъ се предъ Божия престолъ съ палмови клончета въ ржце (Откр. 7:9), каквито свидетелства има въ диптихитѣ (поменицитѣ), мжченическитѣ актове и маририоложитѣ (свидетелства за мжченицитѣ).

Върбата тѣй сжщо се употрѣбява въ християнското богослужение. За нея се споменува въ трогателния 136 псаломъ на Давида. Тя, като дърво, което най-рано се развива у насъ, служи за символъ на възкресението и новия животъ, като замѣства у насъ, на Врѣбница, палмата. Други нѣкои цвѣтя, като: лилията, теменугата, розата и пр. символизиратъ нравствена чистота, непорочностъ, мжченичество и пр.

Отъ всичко изложено, ясно се вижда отъ где е произлѣзълъ и какво означава обичаятъ да се украсяватъ ковчезитѣ и гробоветѣ на нашитѣ

покойници съ зеленина и цвѣта. Въ тоя обичай нѣма нищо осждително. Напротивъ той е пълненъ съ дълбокъ смисълъ и значение и, въ различнитѣ си форми, служи за носителъ на идеята за безсмъртието. Самата православна църква въ нѣкои случаи допуска употребяването на цвѣта, като напр. украсяването на Живо-творящия Кръстъ Господенъ на празника Въздвижение (14 септември ст. ст.); Кръстопоклонната недѣля (третята презъ великия постъ); Произхождението на Честния Кръстъ (1 августъ ст. ст.); на Св. Плащаница на Св. Великий Петъкъ, храмови икони и пр.

Употребяването обаче на изкуствени металически или отъ другъ материалъ цвѣта и венци, Църквата е забранила, тъй като чрезъ тѣхъ не може да се изрази идеята на безсмъртието.

Стѣкмилиъ:
Архим. Иннокентий.

„Варненски Кореняк“ и Рождественитѣ празници.

По случай на Рождественитѣ празници „Варненски Кореняк“ се погрижи да зарадва бедни и нуждающи се свои членове и нечленове съ материални помощи. Специална комисия обходи варненски жители, предупредени съ писма, че ще бждатъ посетени за да внесатъ своята помощъ. Комисията изпълни своя дългъ. Събраха се тринадесетъ хиляди седмостотинъ и тридесетъ лева, които се раздадоха на седемдесетъ семейства по домоветѣ имъ. Раздаването на помощитѣ по тоя начинъ, даде възможностъ на комисията да анкетира на самото мѣсто положението на беднитѣ. И тя се натъкна на по-

тресающи факти, предъ които и най-коравото сърдце не може да се не трогне.

Само единъ примеръ за иллюстрация. Комисията раздаваше помощитѣ по предварително съставенъ за целта списъкъ. Но трѣбваше да направи отпосле, при раздаването, изключения. Посещава и дава помощъ на семейството Б., по списъкъ. Жената отъ това семейство поканва комисията да посети съседното семейство. Отъ направената справка въ списъка нѣма семейството, което гани комисията да посети. Жената съ наболѣло сърдце и просълзена, казва на комисията: „Идете само и вижте и недейте дава нищо“. На тия настоявания комисията решила и отишла. Какво вижда? Гола стая безъ дюшеме. Въ жгѣла вехта полуизгнила печка. Стаята пълна съ димъ. Около печката четири дребни дечица, голи и боси, треперятъ отъ студъ. Майката отъ два дни отивала въ Общината да чака за помощъ. Башата работникъ на пристанището сега безъ работа. Предъ тая сърдцераздираща картина, комисията не е могла да се не трогне и, въпрѣки това, че семейството не фигурирало въ списъка, оставила е 250 лв. помощъ, а на следующия денъ се събрали дрешки и се занесоха на клетитѣ дечица. А семейства въ такова положение комисията констатира не едно. За забелѣзване било, че повечето глави на семейства сж работници, които днесъ нѣматъ кора хлѣбъ и просто гладуватъ. И това сж изключително почти мѣстни жители.

Дружеството изказва своята гореща благодарностъ на всички г. г. дарители, които внесоха парични помощи, както и на ония, които подариха разни вещи.

съ това, че сж нѣмали средства да построятъ къщя и да подобрятъ положението си и за туй да имъ се заплати стойността на църквитѣ и училищата, като тѣхна собственост, оставени въ бившата имъ родина. Умни глави! Но тѣхната претенция е неоснователна, защото болшинството членове отъ бившата грѣцка религиозна община живѣятъ тука въ България, не сж се изселили, сега въ църквитѣ се служи на славянски езикъ, български, и следователно въпроситѣ за тѣхнитѣ църкви не може да бжде предметъ на разглеждане отъ грѣцко-българската комисия за изселване. Въпроситѣ: кога се счита разтурена една религиозна община, какво става съ нейнитѣ имоти — сж елементарни въпроси, разрешението на които не изисква особена трудност. Фактътъ само, че не признаватъ патриарха, служи за доказателство, че ликвидиранието на грѣцката религиозна община е свършено отдавна, че имотитѣ, построени не отъ грѣци, оставатъ на християнитѣ въ Варна, (грѣци, българи, гагаузи) — които оставатъ въ отечеството си България, гдето сж родени, растнали и гдето намиратъ своята прехрана.

Протестационното събрание взе резолюция, съ която се протестира противъ незаконнитѣ домогвания на едно нищожно число бивши варненски граждани, произходѣтъ на които е чисто български, и съ която се изказва възмущение за некоректността на тия лица. Мотивътъ, че единъ изселващъ се членъ отъ една грѣцка община, разтурена, има право да претендира стойността на имотитѣ на общината, до като другитѣ не сж се изселили, е мотивъ не състоятеленъ и не издържа никаква критика, защото не почива на никакви правни основи.

До като колективитетътъ съществува не може да се говори за никакви права на единичността. Училищата сж служили за пропаганда на елинизма. Това е отъ областта на външната политика, но тия училища не сж построени отъ грѣцката държава, а сж построени отъ сжщитѣ изброени жители, които сж построили и църквитѣ. Ако на времето си, тия училища сж служили за такава пропаганда, днесъ служатъ пакъ на самитѣ коренни жители, чийто дѣца ходятъ въ училищата.

Независимо отъ това, повечето отъ тия претенденти сж напуснали града преди европейската война, и следователно не могатъ да се ползватъ отъ облагитѣ на наредбитѣ за изселванието.

Резолюцията, при прѣвъ случай ще се поднесе отъ натоваренитѣ отъ събрание лица: г. г. Ст. Капитановъ, Мих. Филиповъ и Филипъ Панайотовъ.

Вѣнчавка. Поздравяваме г. Димитръ Г. Заимовъ, членъ на Вар. просв. д-во „Варненски Кореняк“ съ встъпването му въ бракъ. Благопожелееме му семейно щастие.

Културно-просвѣтното д-о „Варненски Кореняк“ на 29-и януарий имаше своето годишно общо събрание за даване отчетъ отъ настоятелството, отъ контролата и изборъ на ново настоятелство. Събрание то бѣше въ салона на „XX вѣкъ“, и бѣ посетено отъ 500 души членове — коренни жители, безъ огледъ на политическа принадлежностъ. Събрание се председателствуваше отъ г. Ж. Ив. Жековъ, който даде думата на г. Панко Василевъ. Последния изложи дѣйността на настоятелството презъ изтеклата година, като изтъкна, че числото на членоветѣ на д-вото се увеличило на 1100 души. Посмъртната каса е изплатила на бѣднитѣ наследници на покойни членове една почтенна сума. Събрано е чрезъ комисия за раздаване на бѣдни варненски жители сумата 13830 лв., отъ която сума се раздадоха на бѣдни 11730 лв., а 2100 л. сж изплатени на безплатнитѣ трапезарии. Има фондъ за бѣдни и заболѣли коренни жители. Настоятелството прави предложение за провъзгласяване г. Добри Христовъ, музикантъ, за почетенъ членъ на

д-то. Събранието удобри това предложение. Образува се младежка просвѣтителна група, а правилникътъ да се проучи отъ новото настоятелство. Следъ отчета на настоятелството, провѣрителния съвѣтъ изложи прихода и разхода. — Събранието удобри отчетитѣ и освободи комитетата и контролата отъ всѣка отговорностъ. Председателътъ на събранието даде думата на г. Пантил, Парасковъ — общ. съвѣтникъ, който каза нѣколко думи за организирането на д-вото, за пропагандирането на неговитѣ задачи и цѣли, за държане квартални бѣседы и пр. Трѣбва да има между членоветѣ дисциплина и да не се подаватъ различни външни влияния и на шушукания, а да се предадатъ искрено на дѣлото. Следъ него говори г. Ив. Ницовъ, че бившия председател на д-вото г. Ал. Димитровъ Патишевъ, е принесълъ доста услуги на д-вото и нека общото събрание му поблагодари. Събранието прие това предложение. Говори тѣй сжщо и за упадъка на гр. Варна въ търговско-стопанско отношение, че нищо не се предприема въ това отношение отъ общинската управа, която е обрънала внимание само на това, какъ да обърни града на лѣтовище, Нека ние да се погрижиме за това, защото гр. Бургасъ е намѣралъ своя достоенъ кметъ г. Каназирски, който бди за всички движения на гр. Варна и своевременно ги парализира. Идеята за свободно пристанище е заглѣхнала, пакъ благодарение на бургаския кметъ. Ами нашия кметъ какъ прави? — Следъ тия речи пристѣпи се къмъ изборъ на ново настоятелство, Гласуваха присѣтствующитѣ, които избраха единодушно за ново настоятелство: арх. Иннокентий, Ат. Мановъ, Ив. Стойновъ, Панко Василевъ, Георги Маневъ, Панайотъ Зенгиновъ, Данаилъ Тодоровъ, Василь Димовъ, Панайотъ Златевъ, контрола: Хр. Шишковъ, Ив. Ат. Ивановъ, П. Шиваровъ.

Събранието се закри при пълно въодушевление и възторгъ съ убеждение у всички, че културно-просвѣтното д-во „Варненски Кореняк“ се закрепва отъ денъ на денъ и че бжджето му е свѣтло.

Рождения денъ на царя въ Варна. По случай рождения денъ на Н. Величество Царя на 30 януарий се отслужи молебень въ катедралата, гдето присѣтствуваха официалнитѣ лица, консули и множество народъ. въпреки лошото време. Войсковитѣ части бѣха привѣтствувани отъ полковникъ Соларовъ. Следъ това войсковитѣ части и други организации дефилираха.

Фойето. Голѣмъ шумъ за нищо. Откриване и то тържествено, на политическия отдѣлъ на гражданската библиотека, въ фойето на недовършения театръ раздвижи цѣлия градъ: духовенство, консули, представители и пр. Библиотеката е новъ институтъ и следователно нѣмаше нужда отъ подобно парадирание и правяние на разноски. Временното стоение на весници и списания не изискваше подобно тържество. Но пуста тънка дипломация!

Конференция. „Способната общинска управа“ е лансирала покана до всички началници на учреждения и др. за конференция по чисто общински въпроси, казино, хазартни игри. Не можемъ да разберемъ, какъ се игнорира общинскиятъ съвѣтъ, който е компетентенъ да се произнесе по тия въпроси? Това е оскърбление за тоя съвѣтъ. Управата иска мнѣнието на неогворни фактори, за да може по тоя начинъ да повлиае морално върху съвѣтъта на общ. съвѣтници, ако евентуално тѣ биха се изказали противъ. Хитростъ плитка! Кой би се осмѣлилъ да на трапи чуждо мнѣние, произходящо отъ неогворни фактори, на общ. съвѣтници, които сж избрани отъ цѣлото гражданство и които носятъ моралната и материалната отговорностъ предъ града? Управата наниса тежка обидна на общин. съветници, които се игнорираатъ и на които тя ще предложи да се възприеме мнѣнието на неогворнитѣ лица.

ХРОНИКА

Варненски музей. Отъ настоящата година въ отдела „хроника“ ще даваме ежемесечни сведения за разнитѣ постѣпления въ Музея. Презъ м. януарий сж постѣпили: чрезъ Варненското Градоначалство една сребърна французка монета отъ 1762 г. намѣрена отъ Илия Колевъ, около къщата на Асарето: фотография, представляваща смѣтосъбирачитѣ въ града на нова година съ даренията отъ населението, фотография на пазарния площадъ, отъ Ив. Павловъ; две иконички св. Богородица и св. Георги, последната обкована съ бронзъ отъ Янко Левтеровъ; Икона св. Благовещение отъ Хайда Константинова; петъ брозови фигури, преди Хр., намѣрени въ мѣстността „Канара-Алж“, Каджкьойско землище, Провадийско, отъ Йорданъ Янковъ; бронзовъ чукъ, намѣренъ въ парка на Морския Санаториумъ отъ управителя му д-ръ А. Недѣлковъ; три керамични издѣлния преди и послѣ Христа отъ Русевъ; 14 бронзови монети отъ Филипа II, Александра Велики и Септимиус Северъ, сечени въ Варна, отъ К. Димовъ; християнски кропилникъ и прѣстени трѣби отъ Л. Милковъ; Евангелие на караманлийски езикъ отъ 1810 год. отъ Стаматъ Христовъ отъ с. Кестричъ; в. „Зорница“ за 1871 г. отъ К. Поповъ; частъ отъ архива на покойния Петръ Поповъ отъ Ал. П. Поповъ; византийски капитель отъ християнски храмъ отъ Д. Шиваровъ и стариненъ стеновъ часовникъ отъ Варнен. Градско Общ. Управление.

Дружеството изказва на всички упоменати лица, своята дълбока благодарностъ.

Безсрамна реклама. Въ „Морско Ехо“, е помѣстена една реклама на сладкарницата „Изворъ“. Между другото въ нея се казва: „Освенъ това сладкарницата „Изворъ“ прави впечатление съ малката си симпатична г-ца, която е винаги въ весело настроение и клиента ще може да си изяде сладката си, при особено разположение“. Това се казва търговия съ човешката честъ. До кжде стигнахме съ рекламитѣ! Нѣма ли у насъ закони и властъ, за да поста-

вятъ тия нова мода търговци на мѣстото имъ? Или съ подобни рекламита ще поощряваме упадъка на нравитѣ?

Статистиката на адвокатитѣ въ България говори, че има 2450 адвокати, отъ които 765 души само въ София, а въ Варна 100 души.

Поминалъ се Алфредъ Тори бивши дългогодишенъ параходенъ агентъ на д-во „Ллойдъ“, пенсионеръ, на 13 януарий, далечъ отъ свои близки роднини. Погребенъ бѣ въ католическитѣ гробища въ семейния склепъ. Той се е родилъ въ гр. Варна и е корененъ жителъ. Миръ на духа му!

Богоявление. Както всѣка година, тѣй и тая, Богоявление се празнува тържествено. Многохлятно гражданство взе участие. Брѣгътъ бѣше почернѣлъ отъ присѣтствующитѣ православни християни. Н. В. Преосвещенство Митрополитъ Симеонъ, следъ служение молебена, подаде кръста за целуване на официалнитѣ лица, но единъ „неоглашенъ“, единъ „иродъ“, присѣтствующъ, се сгуши между православнитѣ християни, за да го не зърне окоето на митрополита, на когото е длъжностъ да оповести въ всички църкви за „неоглашения“. Кръстътъ бѣ хвърленъ при топовни гърмежи. Времето благоприятствуваше за стечение на хилядното гражданство.

Протестационно събрание. На 22-и януарий т. г. свика се протестационно събрание отъ коренитѣ жители, бивши членове на грѣцката религиозна община, за да протестира въ грѣцко-българската комисия за изселване и претендира въ милионни (60,000,000) лева златни — стойностъ на църкви, манастири, училища. Ние просто се чудимъ на безочливостта на тия десетъ-петнадесетъ семейства, които сж се изселили, — едно ничтожно малцинство — да искатъ стойността на църкви, построени отъ християнитѣ на града. Тѣ сж мотивирали своитѣ искания